

Vi synes grundlæggende, at det er en god idé, hvis man overhovedet vil flytte rundt på udgifterne i vores sundhedsvæsen, at flytte til det forebyggende i håb om at undgå nogle af behandlingerne. Vi vil gerne gå ind i udvalgsarbejdet, som det efterlystes af nogle, og kigge på dokumentationen i regnestykket. Det er jo altid en spændende øvelse. Men det må så også betyde, at de, der har bedt om dokumentationen, bl.a. De Konservative, så også må bøje sig for tallenes tale, hvis det kan dokumenteres, at der er en besparelse. Ellers er det jo spild af tid at sidde og lave de regnestykker.

Vi har hørt to argumenter imod, som jeg må sige jeg ikke forstår. Det ene hedder, at forslaget ligger i det forkerte udvalg og hos den forkerte minister. I så fald burde det jo have været henvist til et andet udvalg. Og jeg vil tro, at det klarer regeringen. Regeringen har jo et koordinationsudvalg. Det er klart, at hvis det er fejlanbragt som forslag, så flytter man det selvfølgelig derover, hvor det er rigtigt anbragt. Så det er ikke specielt vanskeligt at klare.

Det andet argument imod er, at man kan bevæge sig meget langt, hvis man skal gå ind på forebyggelse. Det er til gengæld en principiel diskussion. Det er jo helt rigtig set, at når man diskuterer forebyggelse, er det meget bredt. Men hvis det overhovedet skal give mening at diskutere forebyggelse, er man vel nødt til på nogle konkrete områder at navngive og sige, at her prøver vi så at flytte fra behandlingsindsatsen til forebyggelse. Det, at man kan risikere at skulle gøre det på mange områder, er da ikke det klogeste argument, jeg har hørt, imod forebyggelse.

Det er klart, man er nødt til at afgrænse det i påkommende fald, men man kan ikke principielt gå imod det ved at sige, at der kunne være andre områder, hvor vi også skulle forebygge i stedet for at behandle. Det er jeg meget enig i, og det er vel et stærkt argument for at prøve på enkeltområder.

Summa summarum, vi synes, det er en god idé. Vi tror på, at regeringen har et stærkt Koordinationsudvalg, som er i stand til at klare det, hvis et forslag er fejlanbragt i Folketinget. Derfor skal man tage stilling til det ud fra den reelle diskussion om, hvorvidt den dokumentation, som bl.a. De Konservative efterlyser, viser, om dette er en god idé. Det formoder jeg også at Folketinget er villig til at gøre, for ellers forstår jeg ikke de argumenter, der har været imod.

Inge Refshauge (DF):

Forslaget handler om forebyggelse ved brug af hjælpemidler, i dette tilfælde hoftebeskyttere, og om der skal ydes tilskud til disse.

I Dansk Folkeparti mener vi, at dette forslag hører hjemme i Sundhedsministeriet og ikke i Socialministeriet. Ved tidligere forhandlinger mellem de kommunale organisationer og handicaporganisationerne er der også opnået enighed om, at foranstaltninger, der skal hindre og forebygge invaliditet, reguleres gennem sundhedslovgivningen.

Dansk Folkeparti går alligevel ind for forslaget om tilskud til hoftebeskyttere som en forebyggende foranstaltning, selv om vi i Dansk Folkeparti mener, at folkepensioner og andre pensioner burde ligge på et niveau, vi kunne være bekendt, og så vi kunne undgå alle disse tilskudsforhandlinger.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Nu er det ikke første gang, forslaget har været på dagsordenen, men det er første gang, CD siger noget til det. Så det kan vel siges at være på tide.

Man kan sige om forslaget og den måde, det indtil nu er blevet modtaget på, at forebyggelse generelt er et stedbarn, medens behandling fra det offentlige er et ægtebarn. Mærkeligt nok, for det ene kunne jo afhjælpe det andet. Derfor mener jeg også, at fru Grete Schødt's tog lidt let på det. Jeg forstod godt, at ironien måske i højere grad gik på spørgsmålet om, hvorvidt det hørte til den ene eller den anden minister, men det er ét fedt for dem, der falder på gulvet.

Om forebyggelse er det jo også sagt: Hellere ti søm i gulvet end ti søm i hoften. Men her drejer det sig om noget, der er meget værre. Det er afsindigt dyrt, det, vi taler om. Det er livskvalitetsmæssigt meget dyrt for den enkelte, og man kommer ofte på plejehjem under anden foranstaltning, når ens hofte er gået. Derfor ville det være en god idé at gøre noget ved det, hvor end forebyggelsen skulle have hende.

Når forslaget er fremsat, hører det vel mest naturligt til i den sociale sektor. Det ville også være fornuftigt nok, for hvorfor skal det kun være hjælpemidler til behandling? Tænk, hvis vi tog os sammen og kiggede på hjælpemidler også som en forebyggende foranstaltning! Det ville være en lille smule en at gå i gang med. Det er til at overskue.

Jeg har i øvrigt også modtaget et sådant par, og jeg kan sige, at det ikke er nogen, man tager